

Sygn. akt XVII AmA 43/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Magdalena Kurc-Mazurkiewicz

Protokolant: Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr (...) z dnia 8 grudnia 2011 r.

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

I. uchyla zaskarżoną decyzję w całości;

II. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 1.377 (tysiąc trzysta siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVII AmA 43/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 grudnia 2011 r. numer (...), wydaną przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. (dawniej: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: u.o.k.k.) w związku z bezprawnym działaniem przedsiębiorcy, polegającym na kierowaniu do konsumentów, którzy złożyli oświadczenia o rezygnacji z Umów o Abonament pism o treści: „Informujemy, że rozwiązanie nastąpi zgodnie z postanowieniami jej Regulaminu. W związku z powyższym, prosimy o jak najszybszy kontakt pod specjalnie przygotowanym dla Państwa numerem telefonu... od poniedziałku do soboty w godzinach od 10:00 do 21:00. W oczekiwaniu na kontakt, łączę szczerze wyrazy sympatii i szacunku”, co wprowadzało konsumentów w błąd co do konieczności kontaktu telefonicznego ze spółką w związku ze złożeniem pisma o rozwiązaniu umowy, przy czym obowiązek taki nie wynikał z postanowień regulaminu, przez co stanowiło nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 5 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 Ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (dalej: u.p.n.p.r.). W wyniku postępowania ustalono, że przedsiębiorca stosował praktykę, o jakiej mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 u.o.k.k. i zaniechał jej stosowania z dniem 31 marca 2010 r.

W punkcie II decyzji, na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. Prezes UOKiK nałożył na (...) spółkę akcyjną w W. (dalej: (...)) karę pieniężną z tytułu naruszeń określonych w punkcie I sentencji decyzji w wysokości 1.806.304 złotych.

W punkcie III decyzji, na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 u.o.k.k. oraz na podstawie art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 83 u.o.k.k. obciążył (...) kosztami postępowania w wysokości 23 złotych.

Od powyższego rozstrzygnięcia, powód (...) wniósł odwołanie zaskarżając decyzję Prezesa UOKiK w całości. Powód wniósł o uchylenie decyzji i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zwiększonych o kwotę 34 złotych tytułem opłat skarbowych oraz złożenia odpisu dokumentu zawierającego oświadczenia o udzieleniu pełnomocnictw. Z ostrożności procesowej powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w części dotyczącej nałożenia kary pieniężnej, to jest w zakresie punktu II sentencji zaskarżonej decyzji i zniesienie kosztów postępowania sądowego między stronami.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1) Naruszenie przepisów postępowania mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 84 u.o.k.k., a także art. 7 k.p.a. w związku z art. 83 u.o.k.k. poprzez błędne zastosowanie polegające na wadliwej, a częstokroć kontryfakcyjnej analizie materiału dowodowego oraz zaniechaniu pełnego wyjaśnienia całokształtu okoliczności sprawy, skutkujące następującymi błędnymi ustaleniami faktycznymi, jakoby:

- konsumenci, którzy zdecydowali się na nie wykonanie telefonu pod wskazany w kwestionowanym piśmie numer, zachęceni byli do wycofania złożonego wcześniej oświadczenia o rozwiązaniu umowy o abonament;
- konsumenci, po zapoznaniu się z treścią pisma wysłanego wskutek wypowiedzenia umowy o abonament, byli przeświadczeni, iż aby umowy zostały rozwiązane muszą pilnie skontaktować się ze Skarżącą;
- konsumenci dzwoniący pod wskazany w piśmie numer byli przekonani, iż powinni to zrobić w celu wypełnienia wszelkich obowiązków wynikających z regulaminu umowy o abonament.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

1) art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 u.o.k.k. w związku z art. 5 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r. poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że kwestionowane w postępowaniu przed Prezesem UOKiK w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów działania (...) godziły w zbiorowe interesy konsumentów, stanowiły nieuczciwą praktykę rynkową naruszającą zbiorowe interesy konsumentów;

2) art. 2 pkt 8 ustawy u.p.n.p.r. poprzez błędną wykładnię pojęcia przeciętny konsument;

3) art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. poprzez nałożenie kary pieniężnej niewspółmiernej do zakresu zarzucanego naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

W uzasadnieniu odwołania, odnośnie zarzutu z punktu I powód wskazał, że żaden konsument nie był zachęcany do wycofania wcześniej złożonego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o abonament, a jedynie proponowano mu kontynuowanie współpracy z powodem. Powód podkreślił, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy jako jednostronne oświadczenie woli nie może być „cofnięte” nawet za zgodą drugiej strony, a w konsekwencji konsument, który wyraził wolę dalszego korzystania z usług powoda, korzystał z usług na nowych zasadach. Odnośnie zarzutu z punktu II zaskarżonej decyzji powód wskazał, że dla stwierdzenia naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. wymaga się, aby bezprawna praktyka stosowana przez przedsiębiorcę godziła w zbiorowe interesy konsumentów, zatem nawet stwierdzona w oparciu o u.p.n.p.r. bezprawność działania nie jest jeszcze równoznaczna z naruszeniem zbiorowych interesów konsumentów w rozumieniu u.o.k.k. W ocenie powoda prowadzone przez niego działania nie stanowiły ani szczególnej nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 u.p.n.p.r., ani też nieuczciwej praktyki rynkowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r. Powód podkreślił, że z treści pisma informującego konsumentów wynika, że zawiera ono akt jawnej prośby, a nie nakaz powinności działania, a osoby które zdecydowały się wykonać telefon czyniły to z własnej woli. Nie można też uznać, aby zachowanie powoda zniekształciło lub mogło zniekształcić zachowanie

abonenta, gdyż oświadczenie o rozwiązaniu umowy dokonało się już z chwilą wysłania pisma i decyzji tej nie można było zmienić. W dalszej części powód wskazał, że pismo o treści zakwestionowanej przez powoda nie wprowadzało w błąd co do konieczności podjęcia przez konsumenta dodatkowych działań w celu rozwiązania umowy, skoro wyraźnie informowało o doświadczeniu skutku zgodnie z postanowieniami regulaminu umowy o abonament, natomiast sformułowanie zawarte w piśmie, że „rozwiązanie umowy dopiero nastąpi” wynikało z faktu, że pisma były kierowane do konsumentów jeszcze w okresie wypowiedzenia, a więc obowiązywania umów, które abonenci wypowiedzieli. Zdaniem powoda wiązanie obydwu informacji zawartych w piśmie, a więc zarówno o rozwiązaniu umowy zgodnie z jej postanowieniami, jak i o kontakcie telefonicznym z powodem w spójną całość prowadzi do wypaczenia sensu samego pisma. W odniesieniu do wymierzonej przez kary pieniężnej, powód wskazał, że wbrew stanowisku Prezesa UOKiK zachowania powoda nie można oceniać jako nagannego. Przede wszystkim działania powoda nie pozbawiły konsumentów, ani nie pogorszyły jakichkolwiek ich praw i obowiązków wynikających z przepisów prawa, a ustalona przez Prezesa UOKiK kwota nie koresponduje z rzeczywistym efektem działań powoda.

W odpowiedzi na odwołanie, Prezes UOKiK podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie z dnia 4 czerwca 2012 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2013 r. poprzedzającej ogłoszenie wyroku stawili się prawidłowo zawiadomieni pełnomocnicy stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - (...) prowadzi działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych. W ramach prowadzonej działalności powód kierował do konsumentów, którzy złożyli oświadczenia o rezygnacji z umów o abonament pisma informacyjne między innymi o treści:

„Szanowni Państwo,

z przykrością przyjęliśmy decyzję o rezygnacji z Umowy o Abonament. Informujemy, że rozwiązanie nastąpi zgodnie z postanowieniami jej Regulaminu.

W związku z powyższym, prosimy o jak najszybszy kontakt pod specjalnie przygotowanym dla Państwa numerem telefonu (...) od poniedziałku do soboty w godzinach od 10:00 do 21:00. W oczekiwaniu na kontakt, łączę szczere wyrazy sympatii i szacunku” (k. 89 verte akt adm.).

W związku z podejrzeniem, że ww. zachowanie przedsiębiorcy może wprowadzać konsumentów w błąd co do konieczności kontaktu telefonicznego ze Spółką w związku ze złożeniem pisma o rozwiązaniu umowy, mimo iż obowiązek taki nie wynikał z postanowień Regulaminu oraz mogło stanowić nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 5 ust. 1 u.p.n.p.r., a także godzić w zbiorowe interesy konsumentów Prezes UOKiK postanowieniem numer (...) z dnia 29 czerwca 2011 r. wszczął postępowanie przeciwko ww. przedsiębiorcy pod zarzutem stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na kierowaniu do konsumentów, którzy złożyli oświadczenia o rezygnacji z Umów o Abonament pism o treści:

„Informujemy, że rozwiązanie nastąpi zgodnie z postanowieniami jej Regulaminu. W związku z powyższym, prosimy o jak najszybszy kontakt pod specjalnie przygotowanym dla Państwa numerem telefonu ... od poniedziałku do soboty w godzinach od 10:00 do 21:00. W oczekiwaniu na kontakt, łączę szczere wyrazy sympatii i szacunku” (k. 2 i verte akt adm.).

Pismem z dnia 29 czerwca 2011 r. Prezes UOKiK zawiadomił (...) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz wezwał do ustosunkowania się do przedstawianego zarzutu i przedstawienia stosownej dokumentacji (k. 3 - 3 verte akt adm.).

Tego samego dnia, to jest 29 czerwca 2011 r. Prezes UOKiK wydał postanowienie o zaliczeniu na poczet dowodów w prowadzonym z urzędu postępowaniu, dokumentów zgromadzonych w postępowaniu wyjaśniającym o czym zawiadomił (...) (k. 4 - 5, wezwanie do udzielenia informacji i dokumentów akt adm.).

W odpowiedzi na wezwanie, pismem z dnia 14 lipca 2009 r. (...) przesłał żądne dokumenty oraz poinformował, iż przychód spółki w roku 2010 z działalności gospodarczej wyniósł (...) tysięcy złotych (k. 149 - 154 akt adm.).

Pismem z dnia 26 sierpnia 2011 r. Prezes UOKiK zawiadomił (...) o przedłużeniu terminu zakończenia postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów do dnia 31 października 2011 r. (k. 173 akt adm.).

Tego samego dnia, to jest 26 sierpnia 2011 r. Prezes UOKiK wezwał „(...) do dostarczenia w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania pisemnych oświadczeń złożonych przez pracowników (...) M. S. i P. G. lub złożenie informacji o wycofaniu wniosku o przesłuchanie ww. świadków, albo informacji, iż spółka nie będzie składała oświadczeń pochodzących od jej pracowników (k. 174 - 175 akt adm.).

Oświadczenia zostały złożone (oświadczenie P. G. - k. 176 - 179, oświadczenie M. S. - k. 182 - 185 akt adm.).

Pismem z dnia 28 października 2011 r. Prezes UOKiK zawiadomił (...) o przedłużeniu terminu zakończenia postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów do dnia 30 grudnia 2011 r. (k. 187 akt adm.).

Tego samego dnia, to jest 28 października 2011 r. Prezes UOKiK zawiadomił (...) o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w sprawie oraz poinformował o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem (k. 188 - 190 akt adm. wraz z dowodem nadania).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 pkt 3 cytowanej ustawy stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji. Praktykami naruszającymi zbiorowe interesy konsumenta są zatem takie zachowania przedsiębiorców, które spełniają łącznie dwa warunki. Po pierwsze - są bezprawne, a po drugie - naruszają interes konsumentów. Bezprawność to sprzeczność z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym, a więc również z zasadami współżycia społecznego. Natomiast naruszenie interesu konsumentów odnosi się wyłącznie do interesu prawnego rozumianego jako określone potrzeby konsumenta uznane przez ustawodawcę za godne ochrony.

Zgodnie zaś z art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r. praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów, jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Przepis ten zawiera klauzulę generalną, natomiast poszczególne przykłady nieuczciwych praktyk rynkowych zawierają kolejne przepisy. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

Odnosząc się do zarzutu powoda z punktu II 1) i II 2) odwołania od decyzji Prezesa UOKiK wyjaśnienia wymagało, czy praktyka stosowana przez powoda w istocie stanowi nieuczciwą praktykę rynkową polegającą na wprowadzaniu

konsumentów w błąd. Oceny nieuczciwości praktyki rynkowej stosowanej przez przedsiębiorców dokonuje się według dwóch kryteriów zawartych w klauzuli generalnej:

- 1) sprzeczność z dobrymi obyczajami,
- 2) zniekształcenie lub możliwość zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

Przez pojęcie dobrych obyczajów należy rozumieć szczególną umiejętność, staranność zawodową, uczciwość działania oraz dobrą wiarę w relacji konsument- przedsiębiorca. Dokonując omówienia drugiej z przesłanek, pozwalających na uznanie praktyki rynkowej za nieuczciwą, należy zwrócić uwagę na zawarte w klauzuli generalnej nieuczciwej praktyki rynkowej pojęcie zniekształcenia lub możliwości zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta. Praktyką istotnie zniekształcającą zachowanie gospodarcze konsumenta jest takie działanie, które znacząco osłabia zdolność konsumenta do podjęcia decyzji w warunkach dostatecznej wiedzy i przez to powoduje, że konsument podejmuje decyzję dotyczącą określonej umowy, jakiej w innym przypadku by nie podjął. Do stwierdzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyki nie ma znaczenia, czy w rzeczywistości doszło do podjęcia przez konsumenta decyzji gospodarczej, ale czy miała ona istotny wpływ na zachowanie rynkowe konsumenta.

W ocenie Sądu kluczowym dla rozważenia tej kwestii jest odniesienie się do samego brzmienia oraz sposobu redakcji zakwestionowanego pisma:

„Informujemy, że rozwiązanie nastąpi zgodnie z postanowieniami jej Regulaminu.

W związku z powyższym, prosimy o jak najszybszy kontakt pod specjalnie przygotowanym dla Państwa numerem telefonu... od poniedziałku do soboty w godzinach od 10:00 do 21:00. W oczekiwaniu na kontakt, łączę szczerze wyrazy sympatii i szacunku”.

Z zapisu tego wynika, że pismo informacyjne składa się z dwóch odrębnych części, z których pierwsza w sposób nie budzący wątpliwości informuje o rozwiązaniu umowy zgodnie z postanowieniami jej regulaminu. Natomiast przedmiotem sporu pozostaje druga z części tego pisma, zawierająca prośbę o kontakt telefoniczny. Podkreślić w tym miejscu należy, że oceny praktyki stosowanej przez przedsiębiorcę dokonuje się w oparciu o tzw. model przeciętnego konsumenta, którego definicję zawiera art. 2 pkt 8 u.p.n.p.r. Zgodnie z tym przepisem przeciętnym konsumentem, jest konsument, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna, czy umysłowa. Obecnie znacząco wzrasta świadomość uprawnień wśród konsumentów, co wynika z informacyjnej funkcji mediów oraz Internetu.

W ocenie Sądu świadomy klient czyta regulamin i wie, jakie prawa i obowiązki usługobiorcy są w nim zawarte, co jest warunkiem rozwiązania, albo przedłużenia umowy. Wątpliwości Prezesa UOKiK oscylowały wokół sformułowania „w związku z powyższym” zawartym w drugiej części pisma. Zdaniem pozwanego obydwie części pisma stanowiły jedną całość. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić z dwóch powodów. Po pierwsze już sama redakcja pisma wskazuje, że pismo to niesie ze sobą dwie informacje. Dwie zawarte w nim informacje zostały bowiem wyraźnie rozdzielone - nie tylko odrębnym zdaniem, ale i umieszczeniem jednej informacji pod drugą. Zaznaczyć jednak trzeba, że kluczowa dla konsumentów informacja znalazła się na samym początku, w górnej części pisma. Już ta przesłanka, nie wymagająca znajomości specjalistycznych w odczytywaniu dokumentów pozwala uznać, że konsument otrzymał kierowaną do niego informację o rozwiązaniu umowy zgodnie z regulaminem. Po otrzymaniu tak oczywistej informacji, treść drugiej części pisma nie ma już większego dla konsumenta znaczenia. Po drugie świadomy konsument wie, że wiąże go jedynie postanowienia regulaminu dotyczącego korzystania z usług powoda, którą to wiedzę, jak słusznie podkreślił powód konsument posiada, a o czym świadczą pisma dotyczące rozwiązania umowy.

Za powyższym przemawia również sformułowanie drugiej części pisma. Brak jest w tym fragmencie, jakiegokolwiek przymusu do wykonania przez konsumenta połączenia telefonicznego. Redakcja tego akapitu wskazuje, jedynie na prośbę o kontakt, nie zawiera „agresywnych” nakazów, czy zakazów, ani też terminów do wykonania czynności. Zdanie sformułowane jest w typowo informacyjny sposób. Co więcej z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania przed Prezesem UOKiK – w tym ze stenogramów rozmów z abonentami wynika, że mieli oni świadomość w jakim celu wykonują telefon do powoda (k. 52 verte „mam mieć jakieś zniżki, k. 78 verte akt adm.).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż dopuszczanie dowodu z zeznań świadków A. C. i P. G., a ponadto z opinii biegłego językoznawcy jest zbędne, bowiem do dokonania ustaleń i ich interpretacji nie była wymagana wiedza specjalistyczna. Treść pisma była zdaniem Sądu jednoznaczna i nie dawała podstaw do wydania przedmiotowej decyzji.

Reasumując wskazać należy, że Prezes UOKiK nie zdołał wykazać, aby

uprawdopodobniona została przesłanka bezprawności działania powoda.

W odniesieniu do zarzutu z punktu I 1) odwołania od decyzji Prezesa UOKiK, dotyczącym naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 84 u.o.k.k., a także art. 7 k.p.a. w związku z art. 83 u.o.k.k. wskazać należy, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

W odniesieniu do zarzutu z punktu II 3) odwołania od decyzji, dotyczącego naruszenia art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. poprzez nałożenie kary pieniężnej niewspółmiernej do zakresu zarzucanego naruszenia zbiorowych interesów konsumentów Sąd uznał zarzut za zasadny z uwagi na uwzględnienie odwołania od decyzji w całości.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przedmiotowe powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem na pozwanym- Prezesie UOKiK ciąży obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesu, które poniósł w związku ze swym udziałem w sprawie. Dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.377 złotych, na którą składa się opłata stała od pozwu w wysokości 1.000 złotych, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR (del.) Magdalena Kurc-Mazurkiewicz